

ко зехъ роби, а нѣколко го оставихъ, и най сѣтиѣ самси се прѣдаде на грѣцитѣ, които го направихъ тогази робѣ. Ибасъ бѣше съ войската си у една гора дѣто отиде да го бие самси Василъ съ войската си. Василъ като видѣ, че нищо не може да му стори, фаиъ да му пише да се покори; Ибазъ му отговаряше и го лъжеше, до дѣ се уячи по добрѣ. Нѣ управителтъ отъ Охрида Евстатій, понска отъ Василя да иде той самси да го улови. Той отиде съ нѣколко отъ неговитѣ хора и му се показа да му стане приятель. Ибасъ го повѣрува, нѣ Евстатій единъ день като бѣше самси съ него, улови го за шията и повика хората си та му изведихъ очигѣ. Ибазувата войска ако и да познан това нѣщо сѣтиѣ, нѣ Евстатій сполучи да я умири и да се предаде на Василя, като му заведе и Ибазу ослѣненъ. Василъ тогази отиде да прѣзимува у Касторіи, дѣто му доведохъ дѣтѣ самуиловни дѣщеры (1019). Когато ги висзохъ видѣхъ до него сѣдѣше владиславовата жена, Марія. Самуиловитѣ дѣщери като я видѣли, фрълили се връху ѣ да я убийтъ защото была причина да убиятъ брата имъ Радомира. Василъ едвамъ ги растрѣвалъ и проводилъ съ почетъ Марія на Цариградъ. Сѣтиѣ той отиде кадѣ Дунавтъ, и българскіятъ управителъ му прѣдаде и градтъ Българдъ. Така като призе цѣла България, Василъ намысли да си иде на Цариградъ и да мине прѣзь Мора, която я онустошавахъ толкози ишти българетѣ; на Термонилитѣ той се чудеше на високата стѣна, дѣто бѣхъ я направили да восирѣхъ българитѣ да не минѣхъ у Ахаія. Огъ Атина отиде на Цариградъ и вѣлзе прѣзь Златитѣ врата съ голѣма слава. Прѣдъ калѣската му вѣрвеше Марія, дѣщеритѣ на Самуила и другитѣ българы. Грѣцитѣ вынахъ като минуваше прѣзь улицитѣ, и между тѣзи выкавѣята давахъ му и